

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

KAS YRA BAŽNYČIA?

kun. Antanas Saulaitis, SJ

Visada, kai pradėdavau dėstyti tikybą, prašydavau mokinių nupiešti „Bažnyčią pagal jų supratimą“. Nors tai darydavau įvairiose klasėse, rezultatas būdavo tas pats: kiekvienas iš jų stengėsi nupiešti kuo gražesnę architektūrinę pastatą. Iš tikrųjų, šiuolaikiniam žmogui Bažnyčia dažniausiai asocijuojasi su pastatu, kur žmonės eina pasimelsti. Reikia skirti du dalykus: „Bažnyčia“ – iš didžiosios raidės ir „bažnyčia“ – iš mažosios raidės. Bažnyčia iš mažosios raidės tai tik pastatas, o Bažnyčia iš didžiosios raidės turi kur kas didesnę reikšmę. Deja, mes ne visada ją pastebim.

Šios dienos žmogus visiškai skirtingai supranta Bažnyčios reikšmę. Amerikoje karitatyvinės organizacijos labai dažnai organizuoja taip vadinamą „naudotų daiktų išpardavimą“. Visas šio išpardavimo pelnas yra skiriamas vargšams. Vieno tokio išpardavimo metu prie įėjimo į salę, kur vyko ši akcija, susitiko dvi ponios. Viena iš jų jau norėjo išeiti iš salės, nes visas prekes jau apžiūrėjo, o kita ką tik atėjo. Atvykusi ponija paklausė: „Ar pastebėjai ką nors įdomaus?“ – „Neverta net laiko gaišinti apžiūrėjimui, nes visos prekės – tai viena krūva šiukšlių.“ – atsakė kita ponija. „Sekundėlę palauk manęs, aš tiktai akį užmesiu į visa tai ir tuoj sugrįšiu.“ – paprašė kita.

Po keleto minučių sugrįžo pilna džiaugsmo, rodydama savo draugei seną apdulkėjusį kryžių. „Pasižiūrėk“ – sušuko – „tai neįtikėtina! Aš radau tikrą lobį! Šis kryžius yra iš sidabro, be to turi būti labai senas.“

Toji moteriškė nunešė tą kryžių į savo namus, nuvalė taip, kad jis iš tikrųjų atrodė nuostabiai, ir pakabino jį savo miegamajame. Bet tai dar ne istorijos pabaiga. Vieną dieną tą moteriškę aplankė jos dukra su savo septynmečiu sūnumi. Po pietų, kai berniukas pradėjo žaisti, atsitiktinai įbėgo į močiutės miegamąjį. Netrukus iš ten išbėgo verkdamas. Močiutė ir motina sunerimo galvodamos, kad vaikui atsitiko kažkas negero. Pradėjo jį raminti ir klausti,

kas atsitiko. Tada berniukas jas nuvedė į miegamąjį ir parodęs Kristų, kabantį ant kryžiaus, pasakė: „Verkiu todėl, nes man yra labai liūdna, kad aš negaliu jam padėti.“

Trys žmonės žiūrėjo į tą patį kryžių, bet kiekvienas iš jų matė ką kita. Pirmoji ponija praėjo šalia to kryžiaus ir visiškai jo nepastebėjo. Negana to, dar pasakė, kad viskas, kas yra salėje, yra šiukšlės. Antroji ponija pastebėjo to kryžiaus neįkainojamą vertę, bet kaip daikto. Ir tik septynmetis berniukas ant to kryžiaus pastebėjo Kristų ir norėjo jam padėti.

Tai, kas atsitiko šioje istorijoje, labai gerai pasiteisina gyvenime. Daugelis šiuolaikinių krikščionių Kristaus ir Bažnyčios atžvilgiu elgiasi taip, kaip ta pirmoji ponija. Bažnyčia ir jos mokymas neturi didesnės įtakos jų gyvenimui. Galbūt bijo, kad artimesnis Kristus ir jo Bažnyčios pažinimas apribos jų gyvenimą, privers pakeisti gyvenimo stilių.

Taip pat nemažai krikščionių elgiasi taip, kaip antroji ponija.

Savo gyvenime jie pastebi Kristų, bet ne visiškai, ne pilnai. Jiems Bažnyčia yra tas dalykas, kuriam jie dėkingi už tas gražias šventes: Kalėdas, eglutę ir pan. Tada jie du kartus per metus ateina į bažnyčią atšvęsti Kalėdas, Velykų naktį. Bažnyčia jiems yra kultūros palikimas. Nueiti į bažnyčią jiems yra lygiai tas pats, kaip nueiti į teatrą.

Ir galiausiai yra krikščionių, kurie yra panašūs į tą septynmetį berniuką, kuriam Kristus yra gyva ir reali asmenybė. Todėl stengiasi būti kuo arčiau jo. Jie ne tik tikisi Jo pagalbos, bet ir patys stengiasi jam padėti, statydami Jo karalystę jau čia, žemėje. Kitaip tariant, JIE PATYS identifikuoja save su BAŽNYČIA.

Būtent čia ir yra skirtumas tarp „bažnyčios“ iš mažosios raidės ir „Bažnyčios“ iš didžiosios raidės. Pirmu atveju tai yra negyvas pastatas, o antru atveju – gyvi žmonės.

Mielieji,

Birželis – toks vyriškas mėnuo. Pradedame Tėvo diena, visą mėnesį garbiname Švč. Jėzaus Širdį, švenčiame didžius šventuosius vyrus – Antaną iš Paduvos, Joną Krikštytoją, apaštalus Petrą ir Paulių. Ir pats mėnesio pavadinimas, skirtingai nuo gegužės (mot. g.), vadinamas birželio (vyr. g.) vardu. Nors esame linkę manyti, kad pasaulį ir Bažnyčią valdo vyrai, mūsų laikais vyriškumo pradai yra labai susilpnėjęs. Tėvystės pašaukimo teikiamas tvirtumas, saugumas, vertybinis autoritetas vis rečiau ir rečiau sutinkamas mūsų šeimose, o ir patys vyrai tėvai vietoj to, kad išpildytų šeimos galvos pareigą, tampa tik į savo reikalus ir pomėgius – darbus, žvejybą, automobilius, alkoholį, draugus, televizorių, kompiuterinius žaidimus ir pan. – panirusiais individais. Šį mėnesį meldamiesi į Švč. Jėzaus Širdį ir prašykime, kad mūsų vyrai būtų tikri vyrai, tėvai – tikri tėvai, ne grubumu ar atsainumu, bet kupini vidinio tvirtumo ir atjautos. Žmonos nori tokių vyrų, vaikai, ypač dukros, nori tokių tėčių, kolektyvai nori tokių kolegų. Pasauliui būtina išlaikyti vyriškumo ir moteriškumo pusiausvyrą, kitaip iškyla grėsmė sveikai brandai, aiškiai tapatybei ir bendražmogiškiems santykiams. Šitoje vietoje ir patys vyrai turėtų labiau pasistengti prisiimti jiems Dievo numatytas pareigas, racialesniu protu, santūriu kalbėjimu, vertybiniu pastovumu užtikrinti savo šeimos ir aplinkos, kurioje gyvena ir dirba, saugumą ir stabilumą.

Nemenku išbandymu Krekenavos parapijoje tampa „Tvirtelio“ rekonstrukcijos projektas. Kurį laiką tik nežymiai pasipildo aukų dėžutė, o rekonstrukcijos darbuose dėliojamos detalės visaip kėsina išpūsti ir taip jau nemažą projekto kainą. Dėkingas tiems keliems ištikimiesiems, kurie pirmadienio rytais vis dar pasirodo prie „Tvirtelio“ ir savo dosnumu stengiasi, kad darbai judėtų pirmyn, kad ir savi, ir piligrimai turėtų po sudeginimo atstatytą lauko tualetą, kad švarėtų ir gražėtų ir „Tvirtelio“, ir bazilikos bei klebonijos aplinka.

Tikriausiai ne mažesni išbandymai laukia ir Upytės parapijos tikinčiųjų, laimėjus Vietos Veiklos Grupės projektą atnaujinti parapijos namų pirmą aukštą, įrengiant šarvojimo salę ir sutvarkant vandentiekį bei kanalizaciją. Projekte gauta pinigų ir bendruomenės ugdymui bei veiklai, tikiu, kad jie tinkamai panaudoti pasitarnaus mūsų tikėjimo vienybei ir brandai.

Šį mėnesį švęsdami Bažnyčios gimtadienį, Sekmines, atsiverkime Šventosios Dvasios veikimui ir giliau įsisąmoninkime, kad Kristaus Bažnyčia tai ne mūro ar medžio pastatai, bet iš gyvų žmonių, iš „gyvųjų akmenų“ statoma šventovė, kurioje nėra nė vieno skirto atliekoms, nebent iškritusio ar pariedėjusio į šalį, kurį reikia iš naujo paimti ir sugrąžinti į jam skirtą Bažnyčios sienos vietą. Didelis iššūkis nei nuolat atnaujino ir kasdienės priežiūros reikalaujanti materialinė bažnyčios pusė yra nenutrūkstamas rūpestis gyvąja bendruomene, kurios sienos šiandien vis dar yra labai ir labai skylėtos ir apgriuvusios.

O Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių Versme, Švč. Jėzaus Širdies soste, lydėk savo Sūnaus Jėzaus Kristaus Bažnyčią – vyrus ir moteris – Šventosios Dvasios pripildytais keliais.

Jūsų klebonas,
kun. Gediminas

2014 metų gegužės mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Sekmadienio rinkliava (05-04)	1408,-	789,-	306,-
Sekmadienio rinkliava (05-11)	384,-	217,-	-
Atlaidų rinkliava (05-15)	1252,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (05-18)	349,-	183,-	670,-
Sekmadienio rinkliava (05-25)	460,-	212,-	-

Šv. Antanas mirė 1231 m. birželio 13 d., penktadienį, ir buvo palaidotas Dievo Motinos bažnyčioje Paduvoje birželio 17 d., antradienį. Iškart po jo palaidojimo įvyko tiek daug stebuklų, kad jis buvo paskelbtas šventuoju 1232 m. gegužės 30 d., nepraėjus nė metams po jo mirties. Pranciškonas Julijonas iš Spajerio parašė melodingą himną naujai paskelbto šventojo garbei:

Jeį stebuklo trokšti tu, Grįš tau pamesti daiktai, Kas patyrė, skelbia tai:
klaidos, demonai, mirtis, jūra slūgs ir pančiai kris, paramą visi patirs
bėdos, ligos traukiasi, jei karštai tik šauksiesi išgąsty ir varguose,
ginant mus Antanui. šventojo Antano. užtariant Antanui. Amen.

**Birželio 15 d. (sekmadienį) Krekenavos bazilikoje švęsime
šv. Antano Paduviečio ir kasmėnesinius Švč. Mergelės Marijos atlaidus.
Kviečiame atvykti!**

Tikėjimas – mūsų jėga. Jaunimas už tradicinę šeimą

Ilona Dauderienė

Krekenavos Mykolo Antanaičio gimnazijos draugovės „Aušrinė“ ir Kėdainių rajono Surviliškio Vinco Svirskio pagrindinės mokyklos skautai ankstų gegužės 10-osios, šeštadienio rytmetį išvyko į Pasvalio dekanato jaunimo dieną „Tikėjimas – mūsų jėga. Jaunimas už tradicinę šeimą“. Kyburių parapijos klebono išsakytas šventų Mišių pamokslas dar sykį mums priminė, kad tradicinė šeima ir tikėjimas yra didžiausia vertybė bei gyvenimo pamatas. Po šv. Mišių visi draugiškai prisijungėme prie 600 jaunuolių grupės ir keliavome į piligriminį žygį. Giesmės, maldos ir draugystės arbata padėjo įveikti net 12 kilometrų atstumą. Žygyje mus lydėjo Panevėžio vyskupas Lionginas Virbalas ir parapijų klebonai. Kelionės metu visus lydėjo šiltas ir jaukus bendravimas, todėl visiškai nepavargome, o dvasiškai dar ir praturtėjome.

Po šv. Mišių Saločiuose vyko kun. Arnoldo Valkausko organizuojama konferencija apie tradicinę šeimą ir tikėjimą. Vėliau Saločių parke po atviru dangumi visi draugiškai vaišinomės agapėje, skambėjo giesmės ir dainos, jaunimas diskutavo apie gyvenimo prasmę. Nepaisant gamtos išdaigų ir visą dieną mus maudžiusio lietaus, praturtėjome dvasiškai ir suradome bendraminčių draugų, o taip pat išmokome prasmingai leisti laiką.

„Mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama – apie visa, kas doringa ir šlovinga.“ (Fil 4,8)

Pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“ Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį. (Jn 20, 19-20)

Surask Evangelijoje pabrauktus žodžius

J L K I D A D U R I M S P
 È V B K R A R Ž B Z O R A
 Z Y I P B C Č R A I K K R
 U F A E Y F Ļ A S O I Š O
 S H U Ļ Š G Š K T T N N D
 S N K G O P O I Y A I U È
 V M O C N O A N S B A D R
 G R O F A Ļ O T O P I Ž A
 E A F Š K G O O Ļ Š G I K
 R N Ž I U R A M Y B È U I
 T K N A J U M S O O O G O
 V A K A R E È Z Ž K L O A
 B S S S T N Š M A M A F R

TÈVUI

Kai ateina birželis,
Kai žaliuoja giria.
Švenčiam mes kas tik galim,
Juk pirmasis birželio sekmadienis,

Mūsų tėvų diena.
Būki sveikas tėve brangiausias,
Mes tau linkime metų gražių.
Tu gyvenki dar daugelį metų,
Tarp vaikų ir anūkų savų.

Dovanojai vaikams tu gyvybę,
Ir linkėjai, kad augtų sveiki.
Tu padėjai juos mamai auginti,
Dirbai kartais už du ir už tris.

Nežiūrėjai tu savo sveikatos,
Jos linkėjai saviesiems vaikams,
Kad galėtų sveiki jie užaugti,
Mokslus baigti ir dirbti gerai.

Juos reikėjo apauti, aprengti,
Viską dirbot kartu su mama.
O dabar tavo džiaugsmas anūkai,
Tavo, tėve, vaikų pamaina

Tegul daug dar gyvenime būna,
Mielas tėve, tau švenčių gražių.
Tu gyvenk su mama sau laimingai,
Tegul metų daug būna puikių.

Mes vaikai jus suaugę lankysim
Ir atvešime savo vaikus.
Tegu džiaugias anūkai diedukais,
O mums gera, kad turime jus.

Mielas tėve – tu ažuolas mūsų,
Medis mūsų tvirtos giminės.
Tu gyvenki dar daugelį metų.
Visada ir visur tau sėkmės

Bronislava Užtupienė

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos “Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga”

Knygos pradžia gegužės mėnesio laikraščelio numeryje

Pirmosios įžvalgos

Mūsų pačių entuziazmo ir buvimo parapijoje vizijos trūkumas puikiai atitiko tą laikyseną, kurioje buvo ir pati parapija. Tai, ką mes atradome Gimimo parapijoje 90-ųjų pabaigoje, buvo senstanti ir pasyvi bendruomenė. Kad geriau galėtume įvertinti situaciją, pirmaisiais metais pasitelkėme Georgetown universiteto Apaštalavimo Tyrimų centro apklausą, kurioje, paklausus, kas patraukia jus šioje parapijoje, 96 procentai atsakė, kad pirmoji priežastis – patogus automobilio pastatymas. Žemiau išvardyta dar keletas kitų dalykų, kuriuos atradome.

– Vaikai neapkentė mūsų religinio ugdymo programos (katechezės), ir buvo beveik neįmanoma rasti suaugusių savanorių, kurių reikėjo katechezei. Niekas nenorėjo to daryti.

– Nebuvo jaunimo sielovados; bažnyčioje nesimatė nei paauglių, nei jaunų suaugusių.

– Muzika nebuvo bloga – ji buvo skausmingai, ausį režiančiai, „prašau, dėl Dievo meilės, nustokit!“ bloga.

– Nuolat besikeičiantys pavaduojantys kunigai garantavo, kad nebus vienodos kokybės pamokslavimo, kartais kalbėdami jie nešdavo netgi prieštarinę žinią.

– Šiokiadieniais šv. Mišių patirtis buvo gedulinė ir depresyvi. Mes patys nebūtume eję į tas Mišias, jeigu tai nebūtų mūsų darbovietė.

– Bendruomenės aukojimas neapmokėdavo parapijos išlaikymo sąskaitų. Kai kuriais pastaraisiais metais susidarydavo nedidelis deficitas. Parapija nebeturėjo jokių santaupų ar atsargų. Neblogai gyvenančioje apylinkėje buvome vargingai gyvenanti parapija.

– Fizinė pastatų būklė buvo prasta, nebuvo funkcionalumo. Kai kur chaotiška priežiūra atrodė geriausias priežiūros planas.

Didelė pastatų erdvė buvo paskirta sandėliavimui, bet niekas nežinojo nei ką, nei kam ten laikome.

– Aplinka apleista ir užžėlus. Erdvė priešais įėjimą atrodė taip, tarsi viskas čia yra galutinai uždaryta ir nebeveikia.

– Nedidelis personalas buvo susiskaldęs ir giliai neveiksmingas. Kiekvienas dirbo atskirai, be jokio bendradarbiavimo ir koordinavimo. Būdami neproduktyvia grupe, jie vis dėlto viską darė patys: nuo atsiliepimo į telefono skambučius iki gėlių sustatymo ant altoriaus. Apkalbos ir pietūs buvo tos vienintelės patirtys, į kurias personalas skubėdavo su entuziazmu. Reikia pastebėti ir tai, kad jiems visiems buvo mokami mažiausi įmanomi atlyginimai.

– Visur buvo pilna „jautrių“ ženklų, kuriuos pakabino nenustatytas autoritetas, ir kurių informacija baigdavosi šauktuko ženklu: „Visuomet uždarykite duris!“, „Nejudinkite šio stalo!“, „Nemeskite citrinų į šiukšliadėžę!!!“

– Skelbimų lenta mėgino atkreipti parapijiečių dėmesį nuo pabėgusių šuniukų iki naujausio pinigų rinkimo vajaus. Kiek mums žinoma, niekas nesustodavo tais skelbimais pasidomėti.

– Išėdavo kassavaitinis laikraštukas, bet visi plačiai sutarė, kad jo „niekas neskaito“. Taigi dažniausiai jį vietoj skelbimų garsiai perkaitydavo po Komunijos. Gal todėl dauguma žmonių išėdavo iš bažnyčios iškart po Komunijos nepalaukę palaiminimo.

– „Savanoriai“ buvo patys sau įstatymas, niekam neatskaitingi. Juos sudarė:

1. *Maršalkos/pinigų rinkėjai*. Šie vyrai (moterų nebuvo) buvo ankstesnio klebono policija, turintys galią priversti kitus klausyti klebono namų taisyklių.

2. *Religinio ugdymo-katechezės mokytojai*. Niekas tiksliai nežinojo, ką tos moterys (vyrų nebuvo) daro su vaikais savo pamokėlėse. Ir neatrodė, kad kam nors rūpėtų sužinoti.

3. *Choristai, skaitovai ir Eucharistijos dalintojai*. Jų darbas leido jiems dalintis scenos šviesa su kunigu ir atrodyti, kad jie yra vieninteliai „savi“ ir svarbūs.

– Su kunigais ir personalu parapijiečiai elgiasi kaip su darbuotojais: kartais su priešišku, dažnai išvis nekreipia dėmesio. Ir tuomet, kai mes darome tai, ką jie nori, kad mes darytumėme, elgiasi tarsi mums malonę darytų.

– Skundai buvo standartinė bendravimo forma. Bet kas – nuo užmiršimo paskelbti šv. Mišių intenciją iki temperatūros bažnyčioje – iššaukdavo nepasitenkinimą.

– Sunku paaiškinti, tačiau bendruomenėje buvo savimi patenkintų ir save garbinančių žmonių. Tai laikysena, kuria jie dalinosi, niekas kitas jų nejungė.

– Be žmonių, kurie į bažnyčią ėjo metai iš metų dėl patogumo ar iš įpročio, parapija niekam kitam vietinėje bendruomenėje nerūpėjo ir nebuvo ja domimasi. Dažniausias komentaras, kurį mes girdėdavome iš žmonių, nepriklausančių mūsų bendruomenei, buvo: „Aš net nežinojau, kad čia buvo bažnyčia.“

– Nauja nekonfesinė bažnyčia mūsų miestelyje rinkosi sandėlyje. Ji buvo dvigubai didesnė ir auganti, o jos nariai buvo perpus jaunesni už mus. Jų pačių pastebėjimu, 60 procentų jų bendruomenės sudarė buvę katalikai, įskaitant ir jų pastorius. Kaip tokie, jie patraukė daugiau pakrikštytų katalikų negu kokia kita katalikų parapija Šiaurės Baltimorėje.

Šie atradimai mus nustebino ir šokiravo. Tačiau buvo dar vienas mažai žinomas faktas, kuris buvo labiau šokiruojantis – mūsų parapija buvo bemirštanti. Pastaruosius 20 metų nuo 30 iki 50 žmonių per metus mirdavo arba išsikeldavo kitur ir niekas jų nepakeisdavo. Žinodami mūsų bendruomenės amžiaus vidurkį supratome ir tai, kad šios tendencijos greitis tik padidės. Buvome pastovaus ir neginčijamo nykimo kelyje. Tam tikru būdu ši parapija jau atrodė kaip apleista vieta. Dėl mirštančios parapijos asmeniškai kaltinome personalą, viešai – nekaltinome nieko, nes netgi nepripažinome, kad tokia problema išvis egzistuoja. Kaip tik darėme viską, ką galėjome, kad šią problemą paslėptume, tačiau taip pat žinojome, kad kažką norime dėl to daryti. Taip, kaip mes abu matėme – mūsų parapijiečiai buvo kaip klientai, kuriuos mes turėjome aptarnauti. Žinoma, kadangi bendruomenės demografija buvo stabili ir gyvenome pasiturinčioje apylinkėje, manėme, kad priežastis, kodėl parapija praranda „rinką“, buvo paprasčiausiai ta, kad mūsų klientai nebuvo gerai aptarnaujami ir kad mūsų produktai nebuvo pakankamai geri.

Mažmeninė religija

Taigi nusprendėme tai pakeisti. Visas savo jėgas ir vaizduotę sukaupėme kurdami programas, kurios padarytų parapijiečiams išspūdį ir priverstų juos dažniau grįžti pas mus.

Iš naujo sudėliojome vaikų rengimo sakramentams programą ir pristatėme mokytojų tobulėjimo galimybes. Taip pat išvystėme kūrybiškesnę ir energingesnę liturginių metų švenčių šventimą vaikams: pusryčiai su Kalėdų Seneliu, velykinių kiaušinių medžioklė, lėlių teatro pasirodymai, konkursai ir vaidinimai. Pradėjome jaunimo sielovados programą, kuri savo esmėje buvo pramogų jaunimui programa su nesibaigiančia veiklų įvairove, siekiant juos „įtraukti“ (kas iš tiesų reiškė – mes paprasčiausiai norėjome, kad jie ateitų), tai: jaunimo dienos, slidinėjimo kelionės, filmų žiūrėjimo vakarai, šokiai.

Pasisamdėme žmogų su muzikiniu talentu, kad paįvairintume mūsų liturginės muzikos stilių. Taip pat pradėjome rengti koncertus ir solinius pasirodymus.

Pradėjome siūlyti įvairias bendravimo programas – arbatėles, keliones autobusu, paskaitas. Atnaujino parapijos savaitinio laikraščio dizainą, atspausdinome metinį biudžetą. Sukūrėme internetinę svetainę (prieš mus daug kitų parapijų jas jau turėjo).

Tai buvo laiko švaistymas. Trumpai tariant, mūsų situaciją galima sudėti į vienos amerikiečių atlikėjos Lewis Carrolls dainos žodžius: „Dabar matai: reikia bėgti tiek, kiek gali, kad vis tiek būtum toje pačioje vietoje. Bet jeigu nori atsidurti kur nors kitur, turi bėgti dvigubai greičiau nei dabar.“

Kuo daugiau mes darėme, tuo greičiau turėjome bėgti vien tik tam, kad išliktume bent jau toje pačioje vietoje. Bet ir vėl, kuo daugiau darėme, tuo daugiau iš mūsų buvo reikalaujama. Kaip Alisa stebuklų šalyje, kuri atliko absurdišką užduotį nepasotinamai karalienei, nesusimąstėme, ką darome, kodėl tai darome ir ką norime tuo pasiekti.

Mums patiems nepastebint, tai, su kuo mes susidūrėme, buvo vartotojiškoji kultūra. Tuo metu nesupratome, kas tai yra. Vartotojiška kultūra pagimdė industrializaciją, urbanizaciją ir bendrą raštingumo augimą. Tokia kultūra yra puiku, kuomet vertiesi prekyba ir iš to gyveni, tačiau ji nėra tokia puiki, jeigu esi parapija. Priešingai, vartotojiška kultūra suardo parapijos bendruomenės gyvavimą, nes ji leidžia parapijiečiui prisiimti paviršutiniškos atsakomybės pozą ir nesibaigiančių reikalavimų elgseną. Rodney Clapp rašo taip: „Vartotojas yra išmokytas būti nepasotinamu. Ji arba jis niekada pilnai nepasitenkina ar bent jau neilgam. Vartotojas mokomas, kad asmuo yra sudarytas iš nepatenkintų reikmių, kurios gali būti išpildytos prekėmis ir patirtimis. Taip pat vartotojas pirmiausia ir labiausiai galvoja apie save ir savo nepatenkintus poreikius.“

Tikriausiai niekas geriau nepaįliustruos šios išvados, kaip kad mūsų metinė gavėnios programa. Penkerių metų laikotarpyje mes buvome išvystę gavėnios penktadienių programą, kurią pavadino „Šeimai draugiški penktadieniai“. Šešis vienas paskui kitą sekančius penktadienius mes vykdėme šią programą, žinoma, prie viso to, ką jau ir taip darėme.

Tai pareikalavo daug pastangų ir personalo išitraukimo. Programą sudarė (nemokamai) vakarienė,

vaikų priežiūra, programa po vakarienės ir svečio lektoriaus paskaita. Prieš vakarienę taip pat buvo aukojamos šv. Mišios, o po visos programos dar ėjome ir Kryžiaus kelius. Vakarienės metu grojo gyva muzika, netgi veikė vyno baras. Ateidavo šimtai žmonių. Kaimyninių parapijų klebonai ir tikintieji (dažnai ne tokie dosnūs pagyrimais) šlovino mūsų programą ir nusikopijavę darydavo savo parapijose. Neklauskite, koks buvo šitos programos tikslas, nes mes ir patys nežinojome. Atrodė, kad mes darėme kažką tik dėl to, kad darytume. O gal dėl to, kad kaip nors nusikratytume apėmusio mūsų, kaip parapijos, nereikšmingumo jausmo.

Nemokamas maistas nepakankamai geras

Kun. Michael: *Mano gyvenimas pasikeitė vieną iš šių penktadienių. Tai buvo paskutinis, šeštasis, vakaras, kuomet buvome pasiekę tašką, kuriame atrodė, kad visa tai, ką darome, jau trunka amžinybę. Kiekvienais metais tą paskutinį penktadienį visas personalas jausdavomės be galo išvarę.*

Kaip bebuvę, tą penktadienį aš dėliojau maistą į lėkštes (taip, aš tą dariau), kuomet prie manęs priėjo moteriškė ir pasiskundė maisto kokybe (nemokamo maisto). Ji buvo tikrai priekabi ir susierzinusi, tikrai supykusi. Prie jos greitai prisijungė visas choras panašiai mąstančių, kurie visi norėjo skųstis (NEMOKAMU!) maistu.

Kažkas manyje spragtelėjo, tarsi sprogo kraujagyslė. Ir aš akimirksniu žinojau (neskaičiuojant prieš tai buvusių penkerių metų), kad aš nebegaliu daugiau taip daryti. Aš švaisčiau savo laiką (tai buvo mano gyvenimas, ir aš švaisčiau savo laiką). Tai nebuvo tik dėkingumo stoka: tai buvo tikslo nebuvimas, kuris pasireiškė efektyvumo stoka.

Dirbome taip sunkiai, kaip galėjome, tačiau tas darbas neteikė jokios gyvybės ir nedarė jokio skirtumo: to pasėkoje niekas ir nė vienas žmogus nepasikeitė. Dabar aš supratau, kodėl ant mano pirmtako (prieš mane dirbusio klebono) klebonijos laiptų kilimėlio buvo užrašyta „Eik šalin“.

Tęsinys kitame laikraščio numeryje

ŽODI, TU BŪK KITOKS

*Tu būk fakelas paklydusiems,
kad nušviestum jiems kelią!
Įsikūnyk į tokį ginklą,
kuris dėl taikos pergale lemia.*

*Tu būk visas pūdas druskos,
kad žmogus gyvenimo skonį pajustų.
Kepalėliu duonos ant klevų ir ajerų lapų,
kad gyvenimo prasmė neišsprūstų.*

*Tu būk medus
mirtingiesiems gyvenimo džiaugsmą suprasti,
tviskėk krištoliniu tyrumu,
kad niekas nesutrupintų lyg sutrūnijusio rąsto.*

*Tu būk tokia šaltinio versmė,
kad žmogus nuo sielos troškulio nemirtų.
Atriedėk kaloringiausiu vaisiumi,
kad jis širdies alkio nepatirtų.*

*Nusileisk iš dangaus lyg angelas
visą laiką lauktas, prašytas
ir užvaldyki burtais, svajonėmis,
kas šiuose posmuose dar nesurašyta.*

Danutė Povilonytė

MOTERYS

*Mes – kaimo moterys
Palinkusios į priekį,
Atbukusiais nagais,
Pabalintais plaukais,*

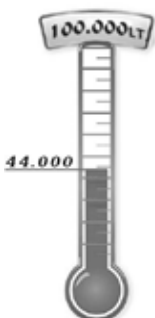
*Saulės nudažytais veidais.
Mes – moterys skubančios,
Vis lekiančios greitai,
Vis nespėjančios ir šypsiančios linksmi.*

*Mes – tai Lietuva
Iš amžių gūdumos
Su papročiais ir prietarais,
Nes mes moterys,*

*Visad suspėjančios paplakti liežuviais
šmaikščiais,
Savęs nematydamos,
Kaimynų griekus skaičiuodamos,
Savus užslėpdamos.*

*Mes moterys,
„Sveika, Marija“, - už vaikus kalbančios,
Vaikams viską atiduodančios,
Į saulę nepažvelgdamos,
Laimė vaikams linkėdamos.
Mes – kaimo moterys.*

Valerija Jagelienė

Labai kviečiame prisidėti savo finansine auka prie Krekenavos parapijos salės „Tvirtelio“ rekonstrukcijos, ją galite perduoti klebonui, įmesti į aukų dėžutę bazilikoje ar pervesti į specialiai atidarytą sąskaitą Panevėžio kredito unijoje:

Pavadinimas: Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų parapija, kodas 191260418, sąskaitos Nr. LT74 5011 0000 1400 2556 LTL., įmokos pavadinimas „Auka ūkinio pastato rekonstrukcijai unikalus Nr. 4400-2324-3381“.

Atlaidai Vadaktėliuose

Lina Kiršaitė

Gegužės 18 d. Vadaktėliuose buvo švenčiami tituliniai šv. Jono Nepomuko atlaidai. Šv. Mišias aukojo mons. Juozapas Antanavičius. Maldose prisiminti netoliese esančiame Viktorišio miške 1948 m. gegužės 15 d. žuvę partizanai Juozas Gauranskis (slapyvardžiu Kepuriukas), Jokūbas Gritėnas (Poetas) ir Petras Deveikis. Reikia paminėti, kad pastarojo brolis Povilas Deveikis, būdamas partizanu sužeistas, po to teistas, pergyveno lagerius, tremtį, sulaukė Lietuvos Nepriklausomybės ir dar ilgai vadovavo Šilutės šaulių kuopai.

Po šv. Mišių aikštelėje netoli bažnyčios skambėjo poezijos posmai, prisimenant Vadaktėliuose 1902-1905 m. kunigavusį Juozą Tumą-Vaižgantą, vieną iš ryškiausių XIX a. pabaigos - XX a. pirmos pusės lietuvių rašytojų ir visuomenės veikėjų. Panevėžio rinktinės II Naujamiesčio šaulių kuopos nariai, vadovaujami kuopos vado Raimundo Serdikevičiaus, kvietė išmėginti savo taiklumą šaudymo varžybose. Vadaktėlių bendruomenė visus susirinkusiuosius vaišino agapėje.

Švelnios lakštingalų trelės
vėsy vasaros vakarą
širdį užlieja ramybe,
o sielą pabudina nerimui –

lauki kažko vis dar lauki...
šaukia kažkas vis dar šaukia –
skaičiuoti žvaigždžių voratinklį
sidabro mėnulio nakty...

Ir supasi pievoj rasotoj
boružė tyliai ant smilgos
tarsi vaikelis lopšy...

Ak, kaip buvau pasiilgus
ir kaip seniai nemačiau –
tėviške, kokia tu graži.

Elvyra Gruzdevienė

tėviškės pievų žemuoge
miškų aviete
kiek kartų norėjau pas jus
užstrigau pusiaukelėje
darbų brūzgynuose
ar dar lauksit
manęs
kitą vasarą

Danutė Zuoziene

TREMTIES LIETUVIUI

Kai užė vieškeliams mašinos,
Dundėjo bėgiais traukiniai,
Palikdams mylimą Tėvynę
Kartu su motina verkei.

Buvai tu Intoj už Uralo,
Pečioros vandeniui bridai
Ir didis skausmas širdį kaustė,
Ir dienos bėgo taip negreit.

Taip bėgo laikas, slinko metai
Tarytum negandos juodi.
Suskirdę rankos, nuplyšę batai
Ir ilgesys giliai širdy.

Kurti taiga negirdi skundo,
Nemato ašarų žmogaus,
Jos širdis meilei neprabunda
Ir niekada jo neatjaus.

Bet gi Viltis, kažkur giliai
Šilta lyg saulės spinduliai
Gaivino šalstančių krūtinę
Ir sakė – grįši į Tėvynę.

Sugrįši ten, kur tavęs laukia,
Kur ilgisi gimti laukai.
Grįši namo, kur kraujas šaukia,
Kur liko draugės ir draugai.

Kur žalios rūtos ir lelijos
Kur pelargonijos languos,
Ten kur lietutis šiltas lyja,
Tu vėl sugrįši atgalios.

Ir vėl gegutės tau kukuos.
Žydės jurginai po langais.
Ir vėl sesutės tau dainuos
Ant klėties slenksčio vakarais.

Ir sugrįžai. Tik daugel ko neberadai:
Namų langinės uždarytos,
Dainos nuo prieklėčio nuvytos,
O broližėliai jau kapuos...

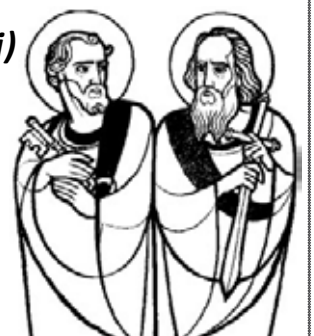
Nebesutiks, neglėbesčiuos.

Janina Jakimavičiūtė-Baltušnikienė

**Birželio 21 – 24
dienomis kaimyninėje
Ramygalos parapijoje
bus švenčiami tituliniai
šv. Jono Krikštytojo
atlaidai.
Esame kviečiami!**

**Birželio 29 d. (sekmadienį)
Krekenavos mažojoje
bazilikoje švęsime
šv. apaštalų
Petro ir Pauliaus
atlaidus.
Kviečiame dalyvauti!**

2014 m. gegužę pakrikštytieji

Krekenavos parapijoje:
Viltė Jurgita Cirtautaitė

Informacija piligrimams. Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

Devocionalijų ir suvenyrų galima įsigyti klebonijos raštinėje darbo dienomis, sekmadieniais ir švenčių metu – bazilikos gale.

Marijos Legiono susirinkimai vyksta kiekvieną šeštadienį po 12 val. šv. Mišių Bažnyčios g. 20. Kviečiame dalyvauti.

Švč. Sakramento adoracija pirmąjį mėn. ketvirtadienį nuo 18.30 val. iki 19.30 val., taip pat pirmąjį mėn. sekmadienį ir 15 mėn. dieną – tarp Votyvų ir Sumos.

2014 m. gegužę priėmė Pirmąją Šv. Komuniją

Vadaktėlių parapijoje:
Skomantas Kazimieras Zavadskis

2014 m. gegužę susituokusieji

Krekenavos parapijoje:
Airinė Petraitytė ir
Gediminas Jonas Gailiūnas

Sveikiname!

2014 m. gegužę iškeliavusieji į amžinybę

Krekenavos parapijoje:
Morta Rimkevičienė, 79 m.
Vigandas Rudys, 60 m.

Upytės parapijoje:
Albertas Valiulis, 58 m.
Adelė Brazdiūnienė, 83 m.
Aleksandra Kryževičienė, 83 m.

Vadaktėlių parapijoje:
Alozas Urbšys, 79 m.

Prisiminkime Jus maldose.

Parapijų informacija

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
Altarista kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
el.paštas: krekenavobazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Raštinės darbo valandos

I-V 9:00-17:00 (pietų pertrauka 13:00-14:00)
VI 9:00-15:00 (be pertraukos)

Parapijos referentės

Angelė Pranaitytė ir Rita Juozėnaitė

Caritas ir pastoracinės tarybos vicepirmininkė

Akvelina Pogužinskienė, tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. +370 605 81765

Dėl religinių spaudinių, žvakių, devocionalijų įsigijimo
kreiptis į Ireną Teresę Kvedienę, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą ir bazilikos puošimą
atsakinga ses. Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

Krekenavos zakristijonas

Gediminas Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės draugovės „Skautų“ vadovė

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. + 370 616 05313

Krekenavos katechetė

Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

Suaugusiųjų katechetė

ses. Greta, tel. +370 645 85642

Marijos Legionas

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Upytės vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Upytės zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas

Janina Bagdanskienė, tel. (45) 555 639

Vadaktėlių bažnyčios prižiūrėtoja

Stasė Radzevičiūtė, tel. +370 617 33780

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai:

Bazilikoje: Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius: Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

Upytės bažnyčioje: Tadas Grybas

Pamaldų laikas

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje

Sekmadieniais ir atleidų dienomis: 10:00, 12:00

Šiokiadieniais: 18:00

Penktadieniais: 10:00, 18:00 (šv. Mišios jaunimui)

Šeštadieniais: 12:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje

Sekmadieniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Birželio 22 d. ir liepos 13 d. 14:00

Krekenavos slaugos ligoninėje

Pirmą mėn. penktadienį: 16:00

Rodų koplyčioje

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje

Antrąjį mėn. sekmadienį: 14:00

Dėl šv. Mišių užsakymo koplyčiose kreiptis į kan. P. Budriūną

Laikraštėlį leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 173 Lt., išleista – 105 Lt. Dėkojame už Jūsų paramą! Kitą numerį numatoma išleisti iki liepos 13 d. Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!